Prețul unui exemplar 5 Lei.

Serviciul-Mondial

Corespondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / estonă / letonă / lituană

1 Septemvrie 1942
Nr. III/17 și 18 Editura în Frankfurt/Main 15 Septemvrie 1942

K/0075

Număr dublu

Cuprinsul:

1. Roosevelt vrea să supună populația americană unei complete dictaturi jidovești. — 2. Și vicepreședintele american Wallace confirmă pretenția iudeo-americană de dominație mondială. — 3. La ordinul iudaismului mondial Roosevelt vrea să angajeze armata americană într'o aventură militară îndreptată împotriva Marelui Reich. — 4. Și Churchill vrea să îndeplinească dorința iudaismului mondial de a arunca poporul englez într'o nouă aventură militară. — 5. Lupta lui Filip cel Frumos împotriva puterilor suprastatale.

1. Roosevelt vrea să supună populația americană unei complete dictaturi jidovești

In „Serviciul Mondial" Nr. III/13 din 1 Iulie 1942 am arătat că economia de război a Statelor Unite, după cum nici nu ne-am așteptat să fie altfel, stă completamente sub dictatura jidovească. In țara aceasta care pretinde c'ar fi cea mai democrată și mai liberală din lumea întreagă, comisarii prețurilor și ai economiei, jidovi pe care președintele Roosevelt i-a numit și i-a învestit cu putere dictatorială, sunt stăpâni ai întregii vieții economice, dirijând-o conform instrucțiunilor marei finanțe jdovești, a marilor lor trusturi și a personalităților conducătoare ale iudaismului mondial. Acești jidovi, comisari ai

preţurilor şi economiei, dispun după bunul lor plac de întreaga producţie a Statelor Unite, de recolta tuturor semănăturilor, de toate fabricile şi produsele lor. Ei pot să închidă case de comerţ sau să deschidă altele noi; pot să restrângă sau chiar să desfiinţeze cu totul anumite ramuri de producţie, iar altora să le dea cel mai mare avânt. Pe scurt, jidovii din Statele Unite au în mânile lor toată economia americană, putând să facă ce vor şi ce le place.

In numărul nostru din 1 Iulie 1942 scriam că în scurtă vreme jidovimea nu va sta un moment la îndoială de a se folosi de preponderenţa sa economică din Statele Unite spre câştigul său şi în paguba poporului american, deoarece numai ea este aceea care poate hotărî urcarea şi fixarea preţurilor pentru înghiţitura de pâne a poporului american şi cât anume trebue să plătească acest popor pentru marfa pe care jidovul se îndură să i-o ofere. Şi deoarece cunoaştem morala comerţului internaţional jidovesc, practicile de negoţ şi lipsa de răspundere a jidovilor faţă de popoarele care i-au acordat ospitalitate, am prezis că într'un timp mai mult sau mai puţin apropiat va avea loc în Statele Unite o scumpire scandaloasă a articolelor de strictă necesitate, jidovimea urmând să se îmbogăţească fără ruşine pe spinarea populaţiei americane.

Abia c'au trecut două luni de atunci şi astăzi în Statele Unite s'au împlinit toate cele prezise, astfel încât la începutul lunii Septemvrie 1942 preşedintele Roosevelt n'a mai găsit o altă ieşire decât să adreseze Congresului un mesaj prin care îl somează ca până la sfârşitul lunii Septemvrie să legifereze norme care să asigure stabilizarea preţurilor şi a salariilor, căci în caz contrar „ne aşteaptă catastrofa inevitabilă a unei inflaţii cum n'a mai fost alta până acum". In cazul când Congresul ar ezita să voteze legile cerute de către preşedinte, Roosevelt ameninţă că se va folosi în modul cel mai larg de împuternicirea ce i s'a acordat şi „asumându-şi răspunderea, va acţiona pe cont propriu". In ultima vreme scumpetea tuturor mărfurilor în Statele Unite ar fi crescut atât de vertiginos încât dacă nu se vor lua imediat măsurile cuvenite, aceasta va da naştere în cel mai scurt timp unui haos economic. Roosevelt îşi ameninţă deci parlamentul cu scoaterea lui din funcţiune în caz că ar refuza să urmeze întocmai politica clicii jidoveşti care la adăpostul lui Roosevelt îşi face mendrele în Casa Albă. Preşedintele Statelor Unite merge deci până într'acolo încât îi pretinde parlamentului care trece drept cel mai democrat şi mai liberal din lumea întreagă, ba îl somează chiar ca fără să mai crâcnească vreun cuvânt să accepte cu toptanul legile al căror text este gata ticluit de către colaboratorii jidovi ai lui Roosevelt. In ultimă analiză, aceste proecte sunt îndreptate împotriva populaţiei americane, cum sunt de altfel şi măsurile pe care le-a luat Roosevelt instituind comisari pentru preţuri şi economie, care prin dispoziţiile lor au şi provocat în mod iscusit şi metodic haosul economic din America.

In cazul când Congresul n'o să joace cum îi cântă, Roosevelt ameninţă astăzi că-şi va asuma puteri dictatoriale spre a încerca să înlăture o inevitabilă criză economică pe care el însuşi a provocat-o. Roosevelt vrea să ia astăzi măsuri dictatoriale privitoare la controlul salariilor, limitarea câştigurilor, economii forţate, raţionalizare etc. El întreprinde acestea cu justificarea alarmantă că numai prin astfel de măsuri energice s'ar putea evita o catastrofă economică în Statele Unite, care ar fi în măsură să zădărnicească victoria Aliaţilor în acest război. Totuşi Roosevelt nu-şi mai aminteşte de loc că tocmai el dimpreună cu jidovii comisari ai preţurilor şi ai economiei sunt singurii vinovaţi de aceste stări catastrofale, mai cu seamă de valul de scumpete care creşte pe zi ce trece. Cu mesajul adresat Congresului, preşedintele american a trezit în Statele Unite o adevărată panică. In mesajul său se oglindeşte clar frica de catastrofa ce va să

vină. Roosevelt vede că politica sa de război care cuprindea întreaga lume, se apropie din ce în ce mai mult de înfricoşătoarea prăpastie.

„Noi purtăm" zice el în mesajul său „o luptă pentru însăşi existenţa noastră". Se poate afirmaţie mai mincinoasă ca aceasta? Doar n'a atentat nimeni la viaţa poporului american! Insuşi Roosevelt cu clica jidovească din spatele său au fost aceia care fără pic de scrupul au împins Statele Unite în război, cu toate că n'aveau nici un motiv pentru aceasta. Deci nu poate fi vorba de un război pentru supravieţuirea poporului american, după cum declară Roosevelt atât de teatral, ci pur şi simplu ar trebui traşi la răspundere jidovii cu clica şabbăsgoimilor din Casa Albă care joacă totul pe o carte, aceea a războiului, care exploatează fără scrupule starea excepţională creată de război şi care au determinat o schimbare a conducerii şi puterii pe placul jidovilor, cum n'a mai fost cazul până acum.

„N'aşi putea să spun de pe acum de care împuterniciri anume ar fi nevoie pentru a câştiga războiul, dar nu voiu zăbovi ca puterea ce mi se va conferi s'o pun în slujba doborîrii duşmanilor noştri." Şi tot astfel se învârte Roosevelt ca un manechin al jidovimii americane în jurul acestui program care asigură menţinerea puterii jidoveşti în Statele Unite. După ce s'a făcut deci vinovat de această catastrofă, el mai are încă tupeul s'o folosească în scopul de a şantaja Congresul american cu noi provocări spre întărirea puterii sale personale ca şi a reprezentanţilor jidovimii americane din spatele său.

Fireşte că Roosevelt are cele mai întemeiate motive personale, ca să se adreseze Congresului în termeni atât de categorici. In luna Noemvrie a anului acestuia au loc anume alegeri pentru amândouă corpurile legiuitoare ale parlamentului. La punerea candidaturilor i-a fost dat lui Roosevelt de pe acum să vadă că într'un număr de state au răsărit contracandidaţi tocmai şi mai ales din propriul său partid democratic şi care sunt cunoscuţi ca duşmai ai lui Roosevelt. Aceasta îi întăreşte din ce în ce mai mult convingerea în necesitatea convenirii unui regim personal care prin excluderea parlamentului să ducă ţara destituirii a-binele în mânile acelei clici de jidovi cu care a pus la cale războiul. Legile pe care Roosevelt i le pretinde Congresului nu tind decât la o cât mai solidă fortificare a puterii jidoveşti în Statele Unite, de vreme ce muncitorimea, fermierii şi întreaga clasă de mijloc urmează să fie despuiată de drepturi şi scurtată în standardul ei de viaţă. Cu alte cuvinte: industria de război jidovo-americană va fi şi mai mult intensificată de acum înainte şi-şi va acumula câştiguri fabuloase, pe când muncitorimea americană va avea de suportat greaua povară a impozitelor spre a finanţa această industrie, ceea ce va aduce după sine o simţitoare reducere a standardului ei de viaţă. Insuşi Roosevelt a şi declarat oficial că bugetul de război american pentru anul 1933 se va ridica la suma colosală de o sută miliarde de dolari. Pe baza acestei sume astronomice chiar şi cel neiniţiat în materie îşi poate face o imagine aproximativă cam ce câştiguri fabuloase îşi propune să realizeze industria de război jidovo-americană în anul 1943 şi ce teribile nevoi, lipsă şi sărăcie o aşteaptă pe populaţia americană care trebue să procure această sumă; toate acestea numai pentrucă Roosevelt, executorul docil al politicii iudaismului mondial, a prăbuşit ţara în război fără pic de scrupul.

Faţă de realitatea aspră, Roosevelt îşi dă seama acum că ingeniosul edificiu de minciuni, ridicat pe trupul Statelor Unite de către consilierii săi jidovi şi de către presa jidovească, ameninţă cu prăbuşirea şi de aceea în desperarea sa încearcă cu toate puterile să salveze situaţia. In frica sa nemărginită, Roosevelt vorbeşte mereu despre „primejdia haosului economic", despre „nevoia stabilizării

preţurilor pentru articolele de strictă necesitate spre a evita o catastrofă economică", despre „eforturile pentru continuarea războiului care nu trebue să fie periclitat de un dezastru economic" etc....

Mesajul lui Roosevelt a fost însă plăsmuit numai de inspiraţia jidovilor americani din spatele său care cred c'ar fi sosit ceasul să preia întreaga putere politică şi economică a Statelor Unite, exploatând fără ruşine nevoile poporului american care le-a oferit ospitalitate. In ambiţia sa bolnăviciosă Roosevelt mai crede că dirijează el însuşi, pe când de fapt nu este decât un slujitor prea plecat, dus de nas de către jidovime care nu-l foloseşte decât doar pentru a-şi înfăptui planurile sale de dominaţie mondială. Roosevelt e pe cale ca prin ameninţări şi samavolnicie să se caţăre pe piedestalul unei adevărate dictaturi. Numai astfel poate fi înţeles ultimatumul său adresat Congresului. Omul care în nesfârşitele sale minciuni s'a încumetat să susţie că actualul război ar fi pentru Statele Unite o cruciadă pentru idealurile democraţiei ca şi pentru libertatea politică a popoarelor, caută acum ca din ordinul jidovimii americane să distrugă chiar în ţara sa proprie ultimile rămăşiţe ale democraţiei şi recurge la un şantaj odios spre a-şi consolida o platformă dictatorială pe care populaţia americană nu i-ar fi acordat-o niciodată într'un plebescit liber. Chiar numai din acest fapt putem vedea falsitatea nemărginită a politicii de război pe care o dirijează Roosevelt împotriva Puterilor Axei.

Oare n'a fost Roosevelt acela care susţinea întruna că Statele Unite trebue să salveze libertatea democrată a lumii şi n'a fost el acela care, neavând nici un alt motiv de război, s'a folosit de această deviză mincinoasă spre a-şi târi ţara în război împotriva Puterilor Axei ale căror forme totalitare de guvernământ s'au păstrat prin ani de zile tocmai pentrucă se sprijineau pe voinţa poporului şi pentrucă aveau în vedere numai binele acestuia?

Dintre factorii care potrivit constituţiei americane deţin puterea în stat, preşedintele prin dependenţa sa completă de jidovi şi francmasoni şi Curtea Supremă, care de asemeni e dominată de jidovi, se alfă în întregime în mânile poporului parazit. Acum şi Congresului care este puterea legiuitoare i s'a pus pistolul în piept. Pe calea lăturalnică a creării unui precedent, prin faptul că unealta docilă Roosevelt în ambiţia sa se pretează la orice, urmează ca întreg poporul american să fie supus unei absolute dictaturi jidoveşti.

In cazul când Congresul o să-i acorde lui Roosevelt deplinele puteri atunci prin acest fapt însuşi Roosevelt îşi va fi semnat sentinţa de moarte, degradându-se în acelaşi timp să fie sluga ordinară a politicii intereselor jidoveşti; dacă însă Congresul va refuza să-i acorde preşedintelui deplinele puteri, atunci nu încape nici o îndoială că Roosevelt şi le va aroga el însuşi, paralizând posibilitatea de acţiune a Congresului prin scoaterea lui din funcţiune.

In legătură cu aceasta nu trebue să trecem cu vederea că planul de stabilizare pe care Congresul trebue să-l accepte în urma somaţiei lui Roosevelt, este ticluit de către jidanul Bernard Baruch cu scopul de a supune controlului jidovesc întreaga viaţă politică şi economică a Statelor Unite. Bernard Baruch este candidatul jidov pentru postul de supracoordonator al întregii vieţi economice americane. Oficial Roosevelt i-a dat în seamă oficiul de consilier pentru programul înzestrării armatei. De curând, după cum a declarat şi Roosevelt într'o conferinţă a presei, trebue să i se predea jidanului Baruch şi întreaga industrie a cauciucului din Statele Unite. Baruch dimpreună cu colaboratorii săi jidovi Morgenthau, Frankfurter şi Roseman trebue să încoroneze opera de sclavizare definitivă a populaţiei americane. Pe ruinele vieţii economice a poporului ospitalier trebue să-şi înfigă rădăcinile buruiana dictaturii şi a paraziţismului jidovesc. Acesta este scopul jidovimii americane, pentru realizarea căruia preşedintele Roosevelt îşi oferă bucuros puterile sale.

Cu atacul lui Roosevelt împotriva Congresului, iudaismul mondial mai urmăreşte şi un alt ţel. Incă de multă vreme el se poartă cu gândul să instaureze atât în Anglia cât şi în Statele Unite, o formă de guvernământ asemănătoare celei moscovite. Cu alte cuvinte, iudaismul mondial urmăreşte completa bolşevizare a Angliei şi a Statelor Unite, întrucât crede că numai cu ajutorul unei guvernări absolut bolşevice s'ar putea stoarce din aceste ţări tot ce este necesar pentru ducerea războiului. Ca şi Moscova tot astfel şi iudaismul mondial este prea puţin mulţumit cu străduinţele de până acum ale Angliei şi ale Americii în acest război. Acum îşi dau seama cu toţii că dacă nu intervine o schimbare radicală, atunci cauza războiului este pierdută definitiv pentru Aliaţi mai bine zis pentru jidovime. O astfel de schimbare, care după concepţia jidovimii ar fi în măsură să salveze situaţia, ar fi înlăturarea formei democrate de guvernământ şi introducerea dictaturii bolşevice atât în Anglia cât şi în Statele Unite ceea ce le-ar da despoţilor acestor ţări putinţa să dispună după bunul lor plac de popoarele lor, spre a mări potenţialul de război şi spre a intensifica intervenţiile militare pe teatrele de luptă. Prin aceasta se explică actualul haos economic din Statele Unite care a fost provocat de către jidovi, metodic şi în deplină conştiintă că acest haos prezintă o neapărată fază premergătoare pentru intronarea bolşevismului.

Tocmai parlamentele le fac multe dificultăţi unor oameni ca Roosevelt şi Churchill, împotrivindu-se cu succes acestor infractori odioşi care vor să arunce armata şi flota în aventuri necugetate. Astăzi hotărîrile lor mai trebuesc ratificate de către parlamente, dânşii fiind răspunzători de vreo acţiune nereuşită. Acest fapt paralizează puterea de hotărîre a acestor escroci politici care în prezent vor cu orice preţ să meargă până la capăt pe drumul aventuros al războiului în care cu atâta nepăsare şi la porunca jidovimii şi-au aruncat popoarele organizând intervenţii masive dar absurde ale armatei şi flotei anglo-americane. Moscova cere neapărat crearea unui „al doilea front". La fel iudaismul mondial, ale cărui directive sunt urmate orbeşte atât de către Roosevelt cât şi de Churchill, aşteaptă deslănţuirea unei ofensive anglo-saxone, întreprinsă cu toate forţele spre a despovăra Uniunea Sovietelor; iar pentru a avea mână liberă, ca să poată duce la înfăptuire aceste planuri ale iudaismului mondial în Statele Unite, Roosevelt trebue pur şi simplu să înlăture Congresul care se opune acestor planuri şi care l-ar putea trage la răspundere în caz de nereuşită. Acesta este sensul mai adânc al mesajului lui Roosevelt adresat Congresului. Inlăturarea Congresului, pusă la cale de către jidovime, are de scop ca pe de o parte să deschidă în Statele Unite drum liber bolşevismului, iar pe de altă parte să-i dea criminalului preşedinte şi jidovilor dela spatele său deplina libertate de acţiune de a arunca în aventura războiului armata şi flota americană şi de a organiza intervenţii masive ale acesteia şi a o jertfi fără cruţare spre marea onoare a Uniunii Sovietelor şi a iudaismului mondial. Ni-i cu totul indiferent dacă Roosevelt şi jidovii săi cred că ar mai putea repeta încă în anul acesta încercarea de a crea cu ajutorul armatei engleze şi americane un „al doilea front" pe continentul european sau dacă de astă dată şi-au îndreptat atenţia spre Africa de Nord sau Iran. Un lucru este pe deplin stabilit de pe acum, că nicăirea nu vor putea să obţină nici cel mai mic succes. Cu cât mai criminal şi fără cruţare va jertfi Roosevelt în viitor armata şi flota americană pentru o cauză care n'a fost niciodată americană, cu atât mai de vreme şi poporul american, care a fost predat

de către preşedintele său în absoluta stăpânire jidovească, îşi va da seama că urmează să se jertfească numai şi numai pentru interesele marei finanţe jidoveşti, ale industriei de război jidovo-americane şi ale iudaismului mondial.

(Serviciul Mondial)

2. Şi vicepreşedintele Wallace confirmă pretenţia iudeo-americană de dominaţie mondială

E un lucru în deobşte cunoscut că, drept recunoştinţă pentru concursul său neistovit pe care l-a dat tendinţelor jidoveşti de dominaţie mondială, Roosevelt a primit până acum din partea jidanilor americani o serie întreagă de plachete şi medalii. Iată că de curând acest exemplu jidovesc a fost urmat şi de către revista cea mai de seamă a bisericii anglicane, care i-a dedicat şi ea o plachetă lui Roosevelt. Cu acest prilej Wallace, vicepreşedintele Statelor Unite, a ţinut un discurs cu subiectul: „La ce a creat Dumnezeu America?", în care confirmă cu o sinceritate desăvârşită şi într'o formă cât se poate de clară pretenţia iudeo-americană de dominaţie mondială.

Iată ce a afirmat printre altele Wallace:

„Se pare că istoria de până acum n'a fost decât preludiul unei grandioase simfonii mondiale. Acest preludiu cuprinde mai multe teme muzicale. O asemenea temă minunată e aceea în care Dumnezeu, Jehova, a arătat o deosebită dragoste faţă de poporul său ales, jidanii. După cum ne spune Biblia, secole de-a-rândul a semănat Dumnezeu în Palestina, ţara făgăduinţei, sămânţa dreptăţii, a păcii, a răbdării îndelungate şi a iubirii aproapelui în inimile jidanilor."

„Dar jidanii şi Palestina singură n'au fost in stare să zidească aici pe pământ împărăţia Cerului. **Abia pe pământul Americei a putut fiinţa spirituală a iudaismului să-şi afle expresia sa deplină.** Dar Dumnezeu a ţinut un timp America în umbră şi Romanii au distrus naţiunea iudee."

„Secole au trecut şi o nouă împărăţie mondială s'a ivit, dar Dumnezeu a continuat să protejeze America, ca pe o ţară în care va sfârşi prin a închega într'o unitate desăvârşită ideile istorice şi marile culturi sau cu alte cuvinte tot ce e valoros în creaţiile Palestinei, Romei şi ale Angliei."

Nimic nu ne arată mai bine starea de iudaizare în care au ajuns Statele Unite ca faptul că la fiecare ocazie pătura sa plutocrată şi cu deosebire clica din jurul lui Roosevelt, socoate că e datoare să-şi arate tot devotamentul ei faţă de iudaism. Fie că e vorba de întruniri periodice sau de congrese jidoveşti, toate discursurile de deschidere sau telegramele de felicitare ale personalităţilor conducătoare americane exprimă ideea că iudaismului Statelor Unite îi revine să joace un foarte important rol de conducere. Numai de dragul iudaismului a aruncat guvernul american şi'n primul rând Roosevelt Statele Unite în război. Dar de sigur că numai cu anevoie am putea găsi în tot trecutul Americei vreun om politic care să fi arătat cu o claritate mai desăvârşită rolul pe care şi l-au însuşit Statele Unite de a fi exponentul politic al iudaismului mondial, de cum a făcut-o vicepreşedintele Wallace în discursul său: „La ce a creat Dumnezeu America?" După ce le recunoaşte jidanilor calitatea de „popor ales", ceea ce-i dă acestuia dreptul de a pretinde privilegii deosebite, Wallace susţine pe şleau că America lui Roosevelt reoglindeşte astăzi fiinţa spirituală a iudaismului, că şi-a însuşit vechiul postulat jidovesc de a ajunge la dominaţia mondială şi că socoate c'a sosit timpul de a-l în-

făptui. Iudaismul american a înţeles aşa dară să-i pună în vedere guvernului lui Roosevelt, că imperialismul dolarului nu va mai putea dăinui decât cu condiţia ca guvernul american să înfăptuiască planurile jidoveşti de dominaţie mondială. Această legătură dintre imperialismul dolarului şi tendinţele jidoveşti de dominaţie mondială constitue deci puterea motrice care l-a mânat pe Roosevelt să se aventureze într'un război criminal. Faţă de frazele nebuloase şi mincinoase privitoare la libertatea popoarelor, la salvarea civilizaţiei umane şi a principiului de viaţă democrat, cu care guvernul american încearcă să-şi mascheze de regulă adevăratele sale ţeluri de război, această clară profesiune de credinţă a vicepreşedintelui american Wallace, în care se arată a fi cu totul de acord cu postulatul iudeo-american de dominaţie mondială, merită să fie reţinută cu o deosebită atenţie.

Tactica aceasta pe care o aplică acum jidanii în Statele Unite, au folosit-o ei şi'n Anglia. Ei s'au încumetat chiar să le sugereze Englezilor ideea c'ar fi de origine jidovească. Asociaţia „British Israel World Federation" nu s'a dat în lături de a formula chiar ecuaţia „Anglia = Israel". Această asociaţie care e atât de răspândită în Anglia scoate o revistă săptămânală cu titlul de „National Message". Această revistă se străduieşte să arate în numeroase articole că toate făgăduinţele făcute de Jehova poporului iudeu, îl privesc de fapt pe poporul englez.

Cât de puternică este influenţa pe care o exercită această revistă ne-o arată faptul că ziarul londonez „Times", cel mai mare şi mai răspândit ziar din toată Anglia, şi-a însuşit această concepţie. Căci întradevăr iată ce putem citi în numărul din 1 Octomvrie 1937 al ziarului „Times":

„Anglia este ţara lui Israel. In aceeaşi mână să fie deci şi stăpânirea Palestinei. Tronul englez este tronul lui David, în înfăţişare modernă. Palestina să fie cea mai frumoasă podoabă a Coroanei Engleze."

Revista „National Message" le mai dă cititorilor săi următoarele preciziuni:

„Acest ziar trebue citit în lumina adevărului lui Israel, adică în convingerea că naţiunile anglo-saxone nu sunt decât continuarea poporului lui Israel, moştenitorii tratatelor sale, posesorii garanţiilor sale, garanţii invulnerabilităţii sale faţă de toate încercările de nimicire, organele executorii ale ordinelor sale."

Cu alte cuvinte: Jidanii le-au sugerat Englezilor şi Americanilor ideea că în calitatea lor de organe executorii ale iudaismului mondial sunt predestinaţi să înfăptuiască imperiul mondial jidovesc. Războiul acesta ne arată că guvernul englez şi cel american, urmând prea docil aceste sugestii jidoveşti, au prăbuşit într'o mare nenorocire popoarele lor, căci acestea se văd dintr'odată încurcate într'un război, care e cu totul străin de interesele lor vitale şi'n care vor trebui să sângereze cumplit spre marea onoare a iudaismului mondial.

(Serviciul Mondial)

3. La ordinul iudaismului mondial, Roosevelt vrea să angajeze armata americană într'o aventură militară îndreptată împotriva Marelui Reich

Pe lângă mesajul ce l-a adresat Congresului, Roosevelt a mai ţinut la începutul lui Septemvrie 1942 un discurs care constitue încă o dovadă că preşedintele Statelor Unite nu e decât executorul orb al planurilor criminale ale iudaismului mondial. Iată ce vesteşte astăzi cu nerusinare poporului american, omul care încă acum doi ani afirma mereu că niciodată fiii Americei nu

vor mai sângera pe câmpii de război îndepărtate: „Puterea Germaniei trebue zdrobită pe câmpiile de război ale Europei şi eu nu voiu neglija nici unul dintre cele patru mari teatre de război." Toate hotărîrile sale urmăresc să pregătească deslănţuirea unei mari ofensive în Europa. In acest scop s'ar şi fi luat de acum importante măsuri militare pentru a întreprinde atacuri victorioase asupra unui număr de cel puţin douăsprezece puncte strategice care pot fi luate în vedere pentru executarea unor asemenea atacuri. In discursul său Roosevelt n'a amintit nimic despre eşecul dela Dieppe. In schimb însă preşedintele Statelor Unite s'a încumetat să facă afirmaţia mincinoasă că „milione de Americani stau astăzi gata de moarte, deoarece ei ştiu că duşmanul e hotărît să ne distrugă pe noi, căminurile şi gospodăriile noastre." Aşa dar Roosevelt mai face odată şi cu acest prilej încercarea de a atribui propria sa aventură de război, la care a fost împins de către colaboratorii săi jidani — poporului american şi s'o prezinte chiar ca o îndreptăţită acţiune de apărare, pe când de fapt primejdiile de care vorbeşte nici n'au existat vreodată, precum nu s'a gândit nimeni să se atingă de drepturile la viaţă ale poporului american. Adevărul e că nu America se găseşte în acest război în stare de apărare, ci Puterile pactului tripartit, care dela realegerea lui Roosevelt la preşedinţia Statelor Unite din toamna anului 1940 au fost mereu provocate de acest criminal de război şi de jidanii din spatele său.

Dacă Roosevelt prezintă astăzi lucrurile în aşa fel ca şi când milioane de Americani n'ar nutri o altă dorinţă mai fierbinte decât pe aceea de a muri pentru absurdele planuri de război ale preşedintelui lor şi ale conducătorilor iudaismului mondial din spatele său, atunci nu face altceva decât să susţină un neadevăr conştient, deoarece nimeni nu e convins mai bine decât însuşi Roosevelt, că actualul război e cât se poate de nepopular în cercurile poporului american. Cât de slabă e atracţia pe care o exercită armata şi serviciul militar asupra poporului american ne-o arată revista „American Magazine", care ne informează că pâpă'n Iulie 1942 mai bine de o sută de mii de recruţi au încercat să se sustragă dela prestarea serviciului militar şi că acest număr creşte lunar cu vreo şapte mii. Douăsprezece mii de dezertori au fost de acum condamnaţi la închisoare şi patruzeci de mii îşi mai aşteaptă condamnarea. Vedem aşa dară cât de bine se potrivesc aceste cifre cu afirmaţiile mincinoase ale lui Roosevelt despre spiritul de jertfă al Americanilor, hotăriţi să-şi dea viaţa pe îndepărtatele câmpii de luptă! Faptul că acest război n'a izbutit să trezească în poporul american nici un pic de entuziasm constitue unul dintre motivele principale care l-au determinat pe Roosevelt ca la sfatul jidanilor din spatele său să tindă acum cu toată puterea spre o dictatură personală, prin excluderea puterilor legiuitoare şi a celorlalţi factori politici preponderenţi. Conducătorii iudaismului mondial ştiu prea bine că sluga lor Roosevelt nu va putea înfăptui planurile lor de război decât prin instalarea unui regim de absolută teroare. Aceste planuri de război cer însă o intervenţie hotărîtă a armatei şi flotei americane cu deosebire împotriva Marelui Reich, care e atât de urât de iudaismul mondial, din cauza radicalei sale atitudini antiiudaice.

Nici nu începe îndoială că mincinuna lui Roosevelt despre milioanele de Americani care abia aşteaptă momentul să se poată jertfi pe câmpul de luptă, nu e decât preludiul unei noi aventuri militare care urmează să fie deslănţuită împotriva Marelui Reich. Să nu uităm că iudaismul din spatele lui Roosevelt nu urmăreşte acum un alt ţel decât pe acela de a evita prăbuşirea Uniunii Sovietelor cu ajutorul armatei engleze şi americane.

Nu trebue apoi să scăpăm din vedere nici faptul că mai ales dela izbucnirea acestui război în anul 1939 iudaismul a dat opiniei publice americane informaţii false despre puterea militară şi şansele de victorie ale Puterilor Axei, cu intenţia de a crea astfel mai uşor o atmosferă de război în sânul poporului american. Cu o nemăsurată aroganţă şi superficialitate a întreţinut presa iudaică americană în opinia publică credinţa că „ţării lui Dumnezeu" i-ar cădea mai uşor să apese balanţa războiului după voia sa. Iată însă că de vreme ce preşedintelui şi iudaismului american le-a reuşit ca împotriva voinţei unei covârşitoare părţi a populaţiei să prăbuşească totuşi ţara în război, acesta se prezintă dintr'odată în culori cu totul diferite şi poporul american a ajuns în situaţia de a-i simţi consecinţele într'o măsură cum nu i-a fost dat să simtă niciodată în trecut.

Roosevelt şi clica sa jidovească se tem cu drept cuvânt ca minciunile lor să nu deslănţuie în opinia publică americană o mare furtună şi că furia poporului înşelat să nu se îndrepte împotriva persoanei criminalului său preşedinte şi a jidanilor din spatele său. Din păcate politica lui Roosevelt e în prea strânsă dependenţă de politica iudaismului mondial, decât ca preşedintele să mai poată face calea întoarsă. El e nevoit acum să bătătorească până la capăt calea spinoasă şi greşită pe care l-a mânat iudaismul. De aceea astăzi, când poporul american îl respinge din ce în ce mai mult atât pe el cât şi politica sa, Roosevelt se vede silit de împrejurări să-şi convingă poporul că va trebui să suporte mari sarcini financiare, nevoi, sărăcie şi lipsuri de tot felul şi că pe lângă aceasta fiii săi vor fi chemaţi să sângereze cu zecile de mii pe câmpurile de luptă, şi toate acestea pentrucă Roosevelt pretinde că vrea să salveze libertatea democrată a lumii întregi, o libertate pe care el însuşi e pe cale de a o desfiinţa în întregime în propria sa ţară.

Se vede bine că nu-i lucru de şagă ceea ce-i cere iudaismul mondial preşedintelui Statelor Unite şi trebue ca cineva să fie înzestrat cu lipsa de scrupule a unui Roosevelt, pentru ca să-şi joace până la capăt rolul ce i-a fost dat de către iudaismul mondial.

De sigur că iudaismul a prevăzut că poporul american ar putea să reacţioneze în mod corespunzător faţă de aceste provocări nemaipomenite şi s'ar gândi să ia din timp măsurile cuvenite. Prin punerea pe linie moartă a Congresului, Roosevelt adică de fapt iudaismul mondial, ar urma să-şi însuşească atribuţiile unui dictator, care n'ar mai fi nevoit să dea nici o socoteală poporului pentru faptele sale şi care cu puterile care-i pune la dispoziţie statul poate să zdrobească oricând o eventuală opoziţie.

Cum însă persistă cu toate acestea primejdia, ca o asemenea tiranie să nu se poată menţine timp îndelungat, iudaismul Statelor Unite a deschis în acelaşi timp şi ventilul bolşevic. Scopul evident al acestei măsuri e ca nemulţumirile pe care le va produce de acum încolo într'o măsură tot mai mare politica lui Roosevelt, să arunce masele largi în braţele bolşevismului. Cum şi'n Statele Unite comandamentul suprem al bolşevismului e în mâni jidoveşti, o răsturnare revoluţionară n'ar aduce după sine nici pentru iudaismul american şi nici pentru politica iudaismului mondial vreo schimbare esenţială. Dimpotrivă! Iudaismul mondial şi-ar atinge în acest caz unul dintre ţelurile sale cele mai importante şi ar putea să ia asupra sa şi făţiş dictatura Statelor Unite, după modelul moscovit. Ar cădea victimă acestei schimbări doar câţiva capitalişti arieni, ale căror fabrici vor fi etatizate şi puse sub conducerea unor dictatori jidani, şi poate că nici preşedintele Roosevelt, împotriva căruia se va îndrepta toată ura populaţiei, nu va scăpa teafăr. Odată ţelul său atins,

iudaismul mondial n'ar sta nici o clipă la îndoială să-l lase pe Roosevelt în voia sorţii sale, căci el îşi va fi făcut de acum datoria sa de Maur în serviciul iudaic şi va putea deci să plece.

Atragem aici numai atenţia asupra faptului că americanul William A. Wirt a scris într'o scrisoare deschisă în anul 1934 următoarele:

„Consilierii lui Roosevelt mi-au declarat spre stupefacţia mea: Noi credem cu toţii că Mr. Roosevelt joacă numai rolul unui Kerensky al acestei revoluţii. Noi socotim că-l putem ţine atâta vreme pe Roosevelt la putere, până când va putea fi înlocuit printr'un Stalin."

Cine sunt însă aceşti consilieri ai lui Roosevelt o ştim astăzi prea bine. Ei sunt cu toţii jidani, jidani şi numai jidani.

(Serviciul Mondial)

4. Şi Churchill vrea să îndeplinească dorinţa iudaismului mondial de a arunca poporul englez într'o nouă aventură militară

Iudaismul mondial pare să fi ajuns în sfârşit la convingera că situaţia militară a Aliaţilor este atât de dezastruoasă, încât numai instituirea dictaturii lui Roosevelt şi a lui Churchill, precum şi bolşevizarea Statelor Unite şi a Angliei, pe care o promovează cu toate mijloacele, mai poate aduce o ameliorare şi o salvare a situaţiei acesteia. Ţelul permanent al iudaismului mondial este despovărarea militară a Uniunii Sovietelor cu orice preţ. Această despovărare militară însă nu o poate întreprinde decât Anglia sau America. Eşecul pe care l-au suferit Englezii şi Canadienii la Dieppe le-a demonstrat criminalilor de război Roosevelt şi Churchill ca şi jidanilor din spatele lor, cât se poate de drastic, zădărnicia încercării de a constitui un „al doilea front". Cu toate acestea iudaismul mondial continuă a ţine morţiş la planul său de a constitui un „al doilea front" pentru despovărarea Sovietelor, deoarece acest iudaism are nevoie de bolşevism şi de Uniunea Sovietelor pentru înfăptuirea planurilor sale de revoluţionare comunistă a întregii lumi. Cu cât mai slabă devine poziţia militară a Sovietelor, cu atâta se înteţeşte presiunea iudaică asupra guvernului englez şi american, cu deosebire asupra exponenţilor lor Churchill şi Roosevelt, cu scopul de a le da Sovietelor un apreciabil ajutor militar. Iudaismul mondial nu-i pretinde acum lui Roosevelt şi Churchill nici mai mult, nici mai puţin decât ca — cu tot eşecul dela Dieppe — să arunce armata şi flota anglo-americană într'o nouă aventură militară, iar, ca să poată avea deplină libertate de acţiune pentru înfăptuirea acestor planuri ale iudaismului mondial şi ca să se poată sustrage dela orice răspundere pentru hotărîrile criminale şi absurde pe care sunt pe cale de a le lua, Roosevelt şi Churchill, aceşti panglicari politici, caută ca folosindu-se de sprijinul iudaismului mondial să desfiinţeze cu o simultaneitate şi grabă suspectă parlamentele care au ajuns a-i incomoda prea din cale afară.

Roosevelt şi-a adresat ultimatumul către Congresul american în primele zile ale lui Septemvrie şi tot la începutul acestei luni a bruscat şi Churchill în modul cel mai grav Camera Comunelor. Săptămâni de zile a aşteptat Camera Comunelor şi toată opinia publică engleză, cu o încordare febrilă, raportul lui Churchill asupra călătoriei sale la Moscova şi'n Egipt. Intenţionat i-a lăsat Churchill pe deputaţi să aştepte atâta timp cât a fost necesar, ca să se producă o destindere şi o slăbire a curiozităţii lor. Cu aceasta el şi-a exprimat totala sa lipsă de consideraţie faţă de instituţiile democraţiei pe care

pe lângă Roosevelt n'a mai fost altul care s'o înalţe mai mult în slavă ca el. Şi dacă, după ştirile primite din Washington, mesajul ultimativ pe care l-a adresat Roosevelt parlamentului e considerat de importante cercuri politice ale Statelor Unite ca o „jignire adusă Congresului", apoi se pare că şi discursul lui Churchill a trezit în Londra impresii asemănătoare.

După cum accentuează cu bună dreptate „Frankfurter Volksblatt" din 10 Septemvrie 1942, Churchill a luat faţă de parlament o atitudine care-i permisă numai într'o adunare de tineri necopţi, faţă de care nu se simte obligat să dea o dare de seamă serioasă, să le facă o expunere proprin zisă asupra situaţiei actuale sau asupra temeiurilor viitoarelor planuri. Dar lucrul acesta nici nu-l poate face, deoarece ca şi Roosevelt el s'a împleticit prea mult în planurile aventuroase ale iudaismului mondial care le pretinde astăzi acestor doi criminali de război o absurdă şi masivă intervenţie a armatei americane şi engleze pentru a veni cu orice preţ în ajutorul Uniunii Sovietelor. Cea mai bună dovadă că deputaţii englezi au descoperit intenţiile lui Churchill, rezultă din faptul că o mare parte din ei au părăsit sala de şedinţe în timpul discursului primului ministru.

O ştire telegrafică din Londra, destinată emisiunii radiofonice americane, precizează că cele petrecute în parlamentul englez sunt **simptomele unui eveniment politic de mare importanţă.**

Aceste cuvinte nu pot fi interpretate altfel decât că Churchill ca şi Roosevelt vor ca prin somaţii şi atitudini lipsite de consideraţie şi chiar dispreţuitoare faţă de parlamentele ţărilor lor, să zgrumue încetul cu încetul aceste instituţii democrate, pentru a căror dăinuire pretind ei că poartă actualul război. Astfel nu e de mirare că acestor bărbaţi de stat cu concepţii „democrate" li se atribue intenţia de a lua din timp măsurile cuvenite care să facă imposibilă închegarea în parlament a vreunei opoziţii serioase faţă de felul cum înţeleg ei să conducă acest război. Dar şi mai îndreptăţită ni se pare bănuiala că Roosevelt şi Churchill vor lua la îndemnurile insistente ale iudaismului, în timpul cel mai scurt, hotăriri atât de criminale cu privire la despovărarea militară a Sovietelor, încât nici nu se încumetă să-şi ia în faţa parlamentului răspunderea acestor hotăriri. Dacă însă parlamentele acestea înţeleg să se supună şantajului şi ameninţărilor acestor jidoviţi criminali de război, în loc să apere interesele popoarelor lor împotriva intenţionatei aventuri militare, atunci ele devin complice la crima pe care Churchill şi Roosevelt vor s'o comită într'o măsură şi mai mare ca până acum faţă de popoarele lor.

Interesantă e numai acea parte a discursului lui Churchill în care vorbeşte despre călătoria sa la Moscova.

„Stalin e o personalitate masivă, un om de o voinţă, un umor şi un curaj inepuizabil, un om care-ţi spune drept în faţă şi cu asprime tot ce are de spus. Asupra mea a făcut impresia unui om înzestrat cu o înţelpciune adâncă şi rece."

Aşadară atât de mult s'a înjosit acest prim-ministru al odinioară atât de puternicului Imperiu Britanic, încât nu se dă înapoi să înalţe astăzi respectuoase imnuri de slavă unui asasin de mase. Ce altă interpretare i s'ar putea da cuvintelor lui Churchill, decât că Stalin, criminalul de mase, l-a tratat pe musafirul său londonez cu o deosebită asprime şi că Churchill a fost nevoit să se umilească în Cremlin ca niciodată în trecutul său? Acest exemplu ne mai arată odată cât de adânc pot să decadă politicienii care se aliază cu jidanii şi-şi orientează politica lor după concepţiile iudaismului mondial.

În discursul său Churchill a fost nevoit să recunoască, că n'a întreprins de bună voie această călătorie la Moscova. Motivul adevărat al acestei călătorii este a se căuta în faptul că „Sovietele nu împărtăşeau părerea că noi sau Statele Unite am fi făcut suficiente eforturi pentru despovărarea lor."

Vedem aşadară că nici ies din nou pentru o clipă la suprafaţă uneltirile, de altmintrelea atât de ascunse, ale iudaismului mondial. Pentru a ajunge totuşi la atingerea scopului urmărit de jidani, care este constituirea celui de „al doilea front", iudaismului mondial i-a reuşit prin intervenţia jidanilor moscoviţi să-l convingă pe Stalin, să-i someze pe Englezi şi Americani, ca să ia o atitudine eficace în chestia asistenţei militare, aşa încât lui Churchill nu i-a rămas altceva de făcut decât să zboare cât se poate de repede la Moscova pentru a trata cu dictatorul înfuriat.

„Masivul" Stalin i-a dat lui Churchill, prin „vorbe spuse drept în faţă şi cu asprime", a cunoaşte, că Sovietele aşteaptă în tot cazul din partea Angliei şi a Statelor Unite în timpul cel mai scurt o suficientă despovărare militară. Churchill a primit fără vreo condiţie sau întimpinare această cerinţă categorică a iudaismului mondial, care i-a fost transmisă de către Stalin. În discursul său din Camera Comunelor, Churchill s'a străduit să mascheze acest fapt prin următoarele cuvinte:

„Noi suntem tovarăşi buni şi credincioşi ai Aliatei noastre Uniunea Sovietelor, şi **aceasta nu vom proba-o prin vorbe ci prin fapte.** I-am asigurat pe bărbaţii Uniunii Sovietelor **de hotărirea noastră loială de a le sări în ajutor cât de curând posibil şi fără să ţinem seama de jertfele şi pierderile ce vom trebui să le suferim."**

În aceste cuvinte se exprimă din nou vechiul postulat al iudaismului mondial adresat Angliei şi Statelor Unite pentru despovărarea frontului iudeo-sovietic. În călătoria sa la Moscova, Churchill şi-a însuşit acest postulat fără nici o condiţie. Discursul său din Camera Comunelor ne arată că, cu tot eşecul dela Dieppe, dânsul intenţionează să împlinească postulatele lui Stalin şi cu aceasta postulatul iudaismului mondial, întocmai ca şi jidovitul Roosevelt, care şi el şi-a pus în gând să înfăptuiască planurile sângeroase ale iudaismului mondial şi de aceea vorbeşte de milioanele de Americani care ar fi bucuroşi să-şi jertfească viaţa.

Cum însă viitoarele operaţii militare urmează să le întreprindă „fără să ţină seama de jertfele şi pierderile ce se vor produce", Roosevelt şi Churchill n'au curajul să-şi ia faţă de parlamentele lor răspunderea aventurii lor de război. De aceea amândoi aceşti jidovi criminali de război au şi întreprins, cu o simultaneitate suspectă, o acţiune împotriva parlamentelor lor, cu scopul vădit, ca în cazul că ar întimpina vreo opoziţie din partea acestora, să le desfiinţeze pur şi simplu.

Trebue mereu să atragem atenţia asupra faptului, că iudaismul mondial are cel mai mare interes ca Uniunea Sovietelor să-şi continue existenţa, căci, după planurile sale, bolşevismul urmează să se întindă din Uniunea Sovietelor asupra întregii lumi. Iudaismul mondial voieşte cu tot dinadinsul să bolşevizeze cu ajutorul Uniunii Sovietelor toate ţările pământului, deoarece bolşevismul mondial e pentru iudaism cel mai bun mijloc cu ajutorul căruia poate dobândi dominaţia mondială. De aceea nici nu e lucru de mirare că iudaismul se face acum luntre şi punte, ca să obţie un ajutor apreciabil pentru Uniunea Sovietelor. Iată deci iudaismului îi e indiferent dacă un mare număr de soldaţi Englezi şi Americani vor fi jertfiţi pentru înfăptuirea planurilor lor sâr-

de, dar nu-i e indiferent dacă Uniunea Sovietelor se va menţine sau ba. De aceea promisiunile pe care le-a făcut Churchill de a sări în ajutorul Uniunii Sovietelor nici nu pot fi asemuite cu promisiunile de ajutor şi garanţiile acordate de Marea Britanie în anii trecuţi diferitelor ţări europene ca: Norvegia, Jugoslavia, Grecia şi altele, fără să se fi gândit vreodată de a-şi ţine în mod serios acele promisiuni. Iudaismul mondial n'avea nici un interes în legătură cu menţinerea acestor state, pentru menţinerea şi despovărarea Uniunii Sovietelor însă îşi pune în cumpănă toate forţele de care dispune. Aceasta e marea deosebire între odinioară şi acum.

Iudaismul mondial socoate astfel că a mai repurtat odată un mare succes cu ajutorul uneltelor sale oarbe, Roosevelt şi Churchill. Bucuria sa însă nu va fi de prea lungă durată, deoarece aventurile militare, în care Roosevelt şi Churchill vor să-şi arunce din nou popoarele, îşi vor găsi sfârşitul într'o catastrofă militară de proporţiile celei dela Dieppe. Lucrul acestea îl putem prevedea cu preciziune şi în deplină linişte de pe acuma.

(Serviciul Mondial)

5. Lupta lui Filip cel Frumos împotriva puterilor suprastatale

Puţini dintre regii Franţei au fost atât de aspru judecaţi ca Filip cel Frumos. Şi totuşi chiar numai numele său: Filip cel Frumos ar trebui să ne pună pe gânduri. Scriitorii şi istoricii care vorbesc despre dânsul sunt obligaţi să recunoască faptul că a fost un rege mare, dar totuşi aproape cu toţii sunt de comun acord pentru a-l condamna. Astfel cei mai mulţi dintre aceştia, ca de altmintrelea şi „Larousse" ale cărui tendinţe masonice sunt cunoscute, amintesc doar de Filip cel Frumos că ar fi „falsificat" bani, c'ar fi introdus noi impozite, c'ar fi intentat un proces Templierilor „în speranţa de a se pricopsi cu bogăţiile lor", c'ar fi avut conflicte cu Papa şi că s'ar fi ridicat împotriva Feudalismului. Acest regim să nu fi fost deci decât unul de tristă amintire. Şi totuşi „Larousse" se vede nevoit să adauge: „Cu drept cuvânt, Filip cel Frumos este o figură prea puţin simpatică dar totuşi **impunătoare pentru istoria noastră. El este primul dintre suveranii moderni".**

Deci, după aspre mustrări, un timid şi întârziat elogiu!

Poate că e de prisos să mai adăugăm că „Larousse" nici că aminteşte vreun cuvânt despre acţiunea întreprinsă de Filip cel Frumos împotriva jidovimii. Dar înşişi jidovii s'au apucat să vorbească despre această figură „măreaţă", ca să ne folosim de expresia din „Larousse".

Rabinul Berman în „Istoria jidovilor din Franţa" (Histoire des Juifs de France) scrisă nu mult înaintea actualului război, afirmă că domnia regelui Filip cel Frumos a fost ... „un regim nefast"; „Filip cel Frumos fura (sic!) sau cumpăra jidovi dela vasalii săi!" Şi totuşi rabinul Berman se vede nevoit să admită că Filip cel Frumos a fost un rege „anticlerical". Iată la cât ajunge figura „măreaţă" a unui rege al Franţei sub pana jidovilor şi a francmasonilor!

Este o întâmplare că Filip cel Frumos „primul dintre suveranii moderni" a avut de luptat contra unor duşmani ca: Jidovimea, Anglia, Feudalismul (care corespunde burgheziei capitaliste), Templierii (care erau probabil francmasonii acelei epoci, deoarece anumiţi masoni din zilele noastre se dau drept urmaşi ai acelora) şi Papalitatea ale cărei intervenţii în afacerile lumeşti au jignit încă pe vremea aceea sentimentele naţionale? În schimb Filip cel

Frumos, sprijinindu-se pe „Tiers-Etat" (poporul) a apărat „corporaţiile" (sindicatele naţionale) şi în afară de aceasta a mai fost şi un protagonist al ideii înmănuncherii popoarelor Europei într'o ligă fără Anglia, fără Jidovi şi fără Ordinul Templierilor!

Acum poate că e mai uşor de înţeles pentru ce Filip cel Frumos a fost atât de aspru judecat de către jidovi şi jidoviţi cu toate că a fost un rege mare şi „primul dintre suveranii moderni". Să trecem în revistă câteva din capitolele esenţiale ale istoriei sale, cu deosebire acţiunea sa împotriva jidovilor, care a fost trecută sub tăcere sau falsificată. Filip cel Frumos a fost silit să lupte împotriva Angliei, deoarece încă de pe atunci „perfidul Albion" şi-a îndreptat vechea sa politică în scopul de a sabota orice bună înţelegere pe continentul european.

Şi de fapt Filip cel Frumos a şi comis marea nelegiuire (!) îndrăznind să-şi creeze o marină de război. Incă pe vremea aceea Anglia tindea să devină regina mărilor. Pentru a-l înfrunta pe Filip cel Frumos, Anglia a preferat să lase pe alţii să se lupte pentru ea, în timp ce ea însăşi a încercat să organizeze „cu ajutorul lirei sterline o coaliţie împotriva regelui Franţei". Numai contele de Bar şi contele de Flandra au pactizat cu Anglia şi au fost înfrânţi.

Un alt duşman care s'a împotrivit ideilor lui Filip cel Frumos a fost Feudalismul. Marii seniori, laici şi feţe bisericeşti, aveau justiţia în mâinile lor, putându-şi menţine astfel privilegiile. Astfel ei au putut să exploateze poporul în dauna statului, trecând peste dreptul comun. Şi deoarece Filip cel Frumos avea poporul de partea sa, nu i-a fost greu să întroneze principiul: „lege dreaptă pentru toţi".

In general, se afirmă prudent că Filip cel Frumos a avut conflicte cu Papalitatea. E un lucru pe deplin lămurit că spre deosebire de Ludovic al IX-lea cel Sfânt, Filip cel Frumos a fost un realist la care primă întotdeauna „raţiunea de stat". Drept aceea atunci când Filip cel Frumos a remarcat influenţa papală pe terenul naţional şi politic francez, n'a zăbovit nici o clipă de a lupta împotriva ei. El l-a tratat pe Papa ca pe un adversar politic. Filip cel Frumos a luptat împotriva papalităţii reunind la Paris (Martie 1302) cele trei clase: ale nobilimii, preoţimii şi burghezimii. Acesta a fost un apel către popor.

*

Mai ales din partea masoneriei i se aduce lui Filip cel Frumos învinuirea c'ar fi fost prea aspru cu Templierii. Să înţelegem însă despre ce a fost vorba şi dece a fost Filip cel Frumos atât de sever în acest caz. De sigur că la începuturile sale Ordinul Templierilor se distingea prin curajul şi virtuţile sale. Datorită însă contactului cu Orientul, acest ordin a degenerat din ce în ce, dedându-se la operaţii financiare. Drumont demască toate calculele Ordinului Templierilor în felul următor:

„Cavalerii templieri veneau de multe ori în contact cu jidovii în vederea afacerilor comerciale. Toate operaţiile financiare ale cruciadelor, al căror mod de administrare este atât de puţin cunoscut, au fost conduse în realitate de către Templieri. Ei colectau contribuţiile enoriilor pentru ajutorarea armatelor creştine; ei avansau seniorilor bani şi le scontau polite plătibile în Saint-Jean-d'Acre. Iată însă că fiecare om, fiecare corp constituit, fiecare popor de origine ariană care se dedă la afaceri financiare, e pierdut; banul îl depravează, fără ca această depravare să-i poată procura vreun avantaj."

Iată cheia enigmei care explică atitudinea lui Filip cel Frumos, netă şi curajoasă, conformă în acelaşi timp cu interesul naţional.

Astfel, cum am amintit la început, lupta lui Filip cel Frumos dusă împotriva jidovilor a fost învăluită în conspiraţia tăcerii sau falsificată în mod sistematic, deşi această luptă a regelui Franţei împotriva jidovilor a fost făţişă şi hotărîtă. Cea mai mare parte a istoriografilor francezi susţin că Filip cel Frumos ar fi luptat împotriva Templierilor, a Feudalismului şi a Jidovimii, fiind **îndemnat numai de motive de ordin financiar.** Nu încape nici o îndoială că în lupta lui Filip cel Frumos împotriva Ordinului Templierilor, a Feudalităţii şi a Jidovimii, problema financiară a jucat un rol destul de important. Totuşi regele n'a fost călăuzit numai de acest singur considerent financiar. Filip cel Frumos voia să înfăptuiască unitatea regatului său. In calea sa s'a lovit de rezistenţa nefastă a puterilor politice şi financiare ale Ordinului Templierilor, Feudalităţii şi Jidovimii.

Pentru a putea pricepe sensul luptei lui Filip cel Frumos împotriva acestor trei puteri trebue să ţinem socoteală de trei factori esenţiali fără de care întreaga acţiune a regelui Franţei rămâne neînţeleasă.

In primul rând jidovii dobândiseră o deosebit de importantă poziţie în viaţa economică şi financiară a acelei vremi. Cu vechile lor metode de care au făcut uz întotdeauna, jidovii au ajuns în stăpânirea multor poziţii dominante pe care voiau să le folosească împotriva regelui. Războiul lui Filip cel Frumos dus împotriva Angliei înghiţia sume mari din visteria ţării. Căutând să-şi procure mijloacele financiare care adesea îi lipseau, regele se lovea de rezistenţa jidovilor care având în mânile lor monopolul financiar şi economic, încercau să influenţeze politica regală. In propriul său regat deci, regele s'a lovit de o oligarhie financiară formată din jidovi care încercau acum să tragă foloase pe urma ei. Dacă Filip cel Frumos n'ar fi distrus această putere financiară ce fiinţa în regatul său, atunci stăpân al Franţei n'ar mai fi fost dânsul ci însăşi jidovimea.

Al doilea fapt de care trebue să ţinem seama e că Jidovii şi Templierii au încercat să desfăşoare o activitate potrivnică legilor regale. Ei se supuneau doar legilor şi regulamentelor lor pe care le-au sustras oricând controlului regal. In ceea ce priveşte pe jidovi, este de ajuns să ne gândim la Talmud, legea lor secretă pe care goimul n'are voie s'o cunoască.

Persecutând, expropriind şi izgonind jidovii din ţară, Filip cel Frumos n'a făcut altceva decât să continue opera lui Ludovic cel Sfânt care le-a ars Talmudul. Filip cel Frumos a rămas deci credincios misiunii sale de a fi un „rege cu adevărat creştin".

Acest Rege s'a lovit aşa dar de puterile secrete ale Templierilor şi Jidovimii care se străduiau cu tot dinadinsul să-i zădărnicească planurile. Regele Franţei, dacă voia să rămână stăpân acasă la el, nu putea să mai tolereze în propria sa ţară organizaţii subversive, dirijate de jidovi. Acesta este cel de al doilea fapt pe care trebue să-l avem în vedere. In legătură cu cele de mai sus e cazul să amintim că în cele din urmă însuşi Papa a aprobat acţiunea lui Filip cel Frumos împotriva jidovilor! Numai după lungi procese în care i-au fost prezentate numeroase dovezi şi numai pentru menţinerea ordinei în regatul său, Filip cel Frumos a luat măsurile cuvenite: suprimarea Ordinului Templierilor, şi expulzarea jidovilor.

Neapărata necesitate a acestei acţiuni a fost subliniată şi de către scriitorul francez Jean Drault, precum urmează:

„In cele din urmă Templierilor le-ar fi reuşit să-l detroneze pe Filip cel Frumos şi să-l înlocuiască cu un rege al lor, un rege jidovit."

In sfârşit, dacă voim să înţelgem atitudinea lui Filip cel Frumos, nu trebue să scăpăm din vedere un al treilea fapt: Feudalismul, Templierii şi Jidovimea formau un adevărat stat în stat. Aşa dar Filip cel Frumos a acţionat ca un adevărat rege, ca ocrotitor al poporului, fiind deplin conştient că raţiuni de stat reclamă măsurile pe care le-a luat împotriva celor trei puteri: Feudalismul, Templierii şi mai presus de toate Jidovimea. Interesele superioare de stat reclamau ca să se curme odată cu jidovimea, acest popor de jăfuitori, dacă Filip cel Frumos ţinea să-şi păstreze coroana şi să-şi salveze propriul său popor, al cărui protector natural şi legitim era.

Faptul că jidovimea şi francmasoneria au fost oricând de acord spre a ponegri memoria lui Filip cel Frumos, constitue o nouă dovadă că jidovimea şi francmasonii au lucrat întotdeauna mână'n mână.

Insfârşit mai trebue să ţinem seama şi de un alt factor de o deosebită importanţă. In a sa „Histoire des Juifs en France" (Istoria jidovilor în Franţa), despre care am amintit mai sus, rabinul Berman îl califică pe Filip cel Frumos printre altele şi ca „anticlerical". Această învinuire constitue un omagiu indirect adresat regelui, deoarece „atitudinea anticlericală" prezintă o dovadă că Filip cel Frumos n'a luptat împotriva jidovimii din considerente religioase ci pentrucă vedea într'însa o putere politică, financiară şi economică opusă legilor în vigoare în regatul său, pe scurt: un stat în stat.

In anul 1306, urmându-şi linia sa de conduită, Filip cel Frumos a expulzat pe toţi jidovii din regatul său, fapt care a trezit o vie satisfacţie în poporul ce suportase în deajuns jugul jidovesc.

Filip cel Frumos a fost un spirit eminamente constructiv şi nicidecum un monarh destructiv, războinic şi pornit spre o pretinsă „persecuţie" faţă de Jidovi, Templieri şi Englezi, cum le place să susţie cei ce judecă lucrurile la suprafaţă.

„Larousse" nu greşeşte când îl numeşte „primul suveran modern". Intradevăr, prin permanenta sa grijă pentru ocrotirea poporului, Filip cel Frumos a pregătit cadrele viitoarei monarhii. El a ţinut foarte mult la ideea organizării corporaţiilor şi i-a succes s'o realizeze. Filip cel Frumos şi-a dat perfect de bine seama că jidovimea cu sateliţii ei nu este decât instigatoarea desordinei. Faţă de uneltirile acesteia, el a început să creeze ordinea franceză care s'ar putea identifica cu ordinea europeană, idee care mai târziu a fost reluată de către Napoleon, dar combătută mereu de Anglia şi de jidovi, indiferent dacă a fost reprezentată de Franţa sau de altcineva.

Din acest studiu asupra lui Filip cel Frumos putem vedea că sănătatea fizică şi morală a unei ţări depinde de atitudinea pe care conducătorii ei o iau faţă de jidovime. Izgonirea jidovilor de către Filip cel Frumos i-a inspirat lui Drumont aceste celebre cuvinte:

„Mulţumită eliminării acestui venin, Franţa care mai are de suferit încă ororile războiului de o sută de ani, ajunge în scurtă vreme la o stare de prosperitate de necrezut. Prin forţa armelor, prin scrieri, prin arte, prin curtuazie aleasă, prin gust, prin farmecul naturii sale binevoitoare şi sociabile, prin originalitatea sa, prin toleranţa sa proverbială, atât de binefăcătoare şi pentru ideile altora, — prin toate acestea Franţa va deveni marea naţiune europeană. Ea va fi arbitrul, modelul, invidia lumii întregi; ea va număra printre fiii săi generali glorioşi, miniştri iluştri, scriitori neîntrecuţi; va re-

purta triumfuri şi va încerca înfrângeri, dar onoarea îi va rămânea mereu neştirbită; nu va fi ferită de vicii, dar aceste vicii nu vor înjosi-o şi când va pleca la luptă, n'o va face nici pentru bunurile mexicane nici pentru cele tunisiene. Iar acasă la ea, dacă nu toată lumea va fi bogată, va fi cel puţin fericită, căci nu vor mai fi jidovii care să exercite asupra muncii altora parasitismul lor usurpator."

Fie ca guvernul francez de astăzi să se inspire din acest izvor de nemuritoare fapte săvârşite de Filip cel Frumos şi, prin eliminarea jidovilor din viaţa de stat, să trezească în poporul francez conştiinţa misiunii sale în făurirea noii ordini europene.

(Serviciul Mondial)

Către cititorii „Serviciului Mondial".

Atragem atenţia cititorilor noştri că a apărut

Tabla de materii a „Serviciului Mondial"

pentru anul 1941. Această tablă de materii e redactată în limba germană, cuprinde 27 de pagini şi costă o marcă exemplarul. Comenzile sânt a se adresa până cel târziu la 31 Octomvrie 1942 către:

„Welt-Dienst", Frankfurt am Main
Postschließfach 600

Numeroşi cititori ai „Serviciului Mondial" şi-au exprimat în repetate rânduri dorinţa de a-şi achita abonamentul. Aducem la cunoştinţa tuturor abonaţilor noştri din România că de acum înainte pot să-şi achite abonamentul prin:

Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31/33,
pentru
Dresdner Bank, Frankfurt/Main, Conto 49537.

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: "Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. / Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM (sau contravaloarea). A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto, Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31/33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt/Main, Conto 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 4277. / în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 24905; în Ungaria la: László Levatich, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

ANTIC. 5 25
L E I